

Jesús es va quedar a dinar a casa de Zagueu tal com li havia anunciat en veure'l dalt del sicomor. I encara que es tractés d'un dinar imptovitzat segurament hi havia a més dels deixebles de Jesús alguns amics de Zagueu. I segur que per la curiositat de veure Jesús d'aprop i de sentir-lo, molts jericonins, especialment els coneguts de Zagueu, varen desfilar pel menjador sobretot durant la conversa de sobretaula. En aquells països, encara avui, certes solemnitats familiars semblen un acte públic: la gent es fica a la casa com si amb la seva presència volgués associar-se a la joia de la família.

Entre els comensals jaconins cadascú parlaria amb el seu veí de taula, del gest de Zagueu envers els pobres. De l'anunci de restitució se'n parlaria amb veu baixa. Segurament en aquell menjador hi havia molts funcionaris de l'Estat, publicans companys de Zagueu potser defraudadors com ell. Qui sap si algun altre va resoldre prendre exemple de Zagueu.

Però més que de Zagueu en aquella taula plena de funcionaris i homes de negocis, del que és parla és de política. Sant Lluç ho diu ben clar: tothom sabia que Jesús se'n anava ^a Jerusalem, i tothom veia que el Regne de Déu apareixeria súbitament.

Això vol dir que molts del presents veuen que Jesús és el Messies. Els

ulls de tothom convergeixen sobre la persona de Jesús. Uns recorden que els dos cecs l'han saludat com a fill de David, ço que equival a dir-li Fill de Déu. No es perd ni una de les paraules de Jesús i el que no l'ha sentit be, pregunta al veí qué diu el Mestre.

Es parla de l'ordre de detenció de Jesús dictada per Caifás. I tothom creu que en arribar Jesús a Jerusalem esclatarà la crisi política. La teoria, no pas nova, que el Messias apareixerà súbitament l'abona aquesta ordre de detenció: el Cel es defensarà contra tothom, contra el Gran Sacerdot, contra els romans, si cal. Es viu en una atmósfera de cop d'Estat, ! però de quin cop d'Estat ! Un cop d'Estat donat per Déu mateix per tal d'establir el seu Regne i assegurar el triomf d'Israel. Els mes erudits dels convidats recorden que, segons les profecies de Daniel, el Regne del " fill de l'home " serà el cinqué dels regnes que ha vist el món, però un regne universal, un regne que no tindrà fi, i que Israel administrarà, prepotent. Justament alguns fan constar que Jesús, en parlar d'Ell, es diu " " el Fill de l'home. " Tothom voldria esser molt amic de Jesús, tothom voldria fer mèrits. El Mestre d'avui, és el Messies de demà. Potser Judas tàm que Zagueu pugui desbancar-lo i esdevenir ministre de finances del Regne de Déu, d'aquest Jesús que avui no té ni un dracma.

Es dur el poble jueu ! En el moment solemne de tenir una consciència nec

nacional, quan Moisés era al Sinai, aprofita l'absència del capdill per fer-se un bedell d'or, oblidant ~~oblidant~~ el seu Déu, el Déu d'Abraham, D'Isaac i Jacob. Després ha materialitzat les profecies messiàniques d'una manera barroca, convertint en un rei poderós el Messias promès com a ~~pere~~ pare dels pobres. La immensa majoria del poble jueu troba que a Jesús li manca una cosa: el poder polític. Ara bé: els signes essencials i visibles del poder ~~polític~~ polític són les finances i la forsa; ~~poder~~ i diners i soldats. Doncs bé, aquest Jesús que en alçar els ulls al Cel sembla que vegi Déu, el seu Pare; aquest Jesús que guareix malats, foragita els dimonis, resucita els morts i converteix els pecadors; és que seria més gloriós mobilitzant diners i soldats?

Al final de la vida terrestre de Jesús, escoltant els comentaris d'aquest menjador de casa de Zagueu s'arriba a pensar que, per un voler de Déu, només la Verge Maria ha intuït que l'Evangeli no predicaria el regne dels rics ni dels superbs.

Es impossible no recordar en aquest moment que en uns versos del Magnificat, improvisat per la Verge Maria davant la seva cosina Elisabet glorifiquen el Senyor dient:

Ha desplegat la potència del seu braç

ha dispersat els que s'engreien d'orgull en el pensament de llur cor;
 Ha llençat de llurs trons els poderosos i ha elevat els de sota;
 Ha omplerts de béns els famejants, i ha fet que els rics se
 n'entornessin de buits." (Luc, I)

Si el cor d'Israel no hagués estat tan endurit no hauria tingut necessitat de novel·lar les profecies. En aquell temps els poderosos d'Israel havien arrabassat als pobres la idea del Messies, justament promesa com a "pare dels pobres". Ara, com com llavors, als pobres els han robat el Crist. No s'insistirà mai prou sobre aquest punt de vista: el Diable conspira perquè els pobres siguin encara més pobres i es quedin sense Crist. Ara, com abans de l'adveniment de Jesucrist, el Diable ~~fa~~ tot el possible per desdibuixar-lo, perquè els pobres no puguin entendre el seu Crist, perquè desconfiïn del que és la paraula de Déu. Aquest gran crim sembla el segon pecat original del món. I d'aquest crim sembla en respondran molts, molts que no s'ho pensen.

Aquesta conversa de sobretaula a casa de Zagueu segur *que* a Jesús el mortificava cruelment. Falten vuit dies per arribar a la Passió i encara els seus millors amics el desconeixen. D'aquesta Passió, de la seva mort i resurrecció

n'ha parlat molt clar als deixebles, més d'una vegada. ¿ És que seria oportú que ara Jesús parlés d'Ell, en aquest moment, dient que serà condemnat a mort escopit coronat d'espines, insultat pels sacerdots i pels soldats romanse i clavat a la creu i tres dies després de màrt resucitarà ? Si Jesús no ho fa és que no ho creu oportú. Una declaració com aquesta podria provocar un cop de mà dels seus admiradors seguit d'una repressió i llavors Jesús passaria com un facciós i això desfiguraria el seu Evangeli i la seva Passió. Aquest dinar a casa de Zagueu és molt amarg per Jesús, Pateix de veure que s'ha fet tot el possible per desfigurar la seva persona i el seu Evangeli. Aquest dinar és per a Ell un proleg de Jetsemani. La tasca de desfigurar el Crist va començar molts segles abans del seu adveniment. Satanás no ha cessat de suggerir a tothom que el Regne de Déu serà una aventura política plena de conseqüències econòmiques per a Israel. Desfigurar el Crist era l'objectiu de Satanás durant les ridícules temptacions a la Muntanya de la Quarentena.

Quan Satanás no ha pogut més ha intentat identificar-lo amb ell fent correr que Jesús obrava miracles per art de Belzebuch. I dintre vuit dies Satanás s'apoderarà d'aquest Jesús i posat a ridiculitzar-lo i a fer-ne un ésser incompreensible el farà escarnir el fill de David, hereu del Regne de Déu

com un rei de burles, el farà coronar d'espines i per tron li dona una creu. I aquesta obra de desfigurar el Crist predrà en el decurs del temps formes diverses: aconseguirà que sigui discutida avui la seva humanitat, demà la seva divinitat; el presentarà suara un demagog o com un líder socialista, ara com un enemic del poble i un aliat dels rics, i ádhuc, amb tota la malícia, no li costarà gaire que molts escultors i pintors mal dotats per a les arts, i plens d'instint mercantil vagin ridiculitzant la seva majestuosa figura i li donguin una humanitat inacceptable i risible.

Enlloc com en aquesta sala de casa de Zagueu s'han pensat i dit de baix en baix coses més estrafalàries sobre el Crist. I no obstant els que així parlen el tenen al davant!

Per extrany que sembli, molts dels presents l'estimen molt. Però la tasca de desfiguració del Crist ha estat molt profunda i per culpa del materialisme d'Israel, ha permés Déu que molts quedessin, més que il·luminats, enlluernats. I aquest enlluernament no resistirà l'espectacle quan Pilat presenti Jesús al poble dient " Ecce homo "!, ni l'escandol de veure'l condemnat a mort i de creu.

El balang de totes aquestes converses tingudes al menjador de casa de Zagueu és pot resumir dient, que si cada un d'aquets convidats hagués de jutjar

la vida de Jesús com jutja un crític una novella o una obra teatral, opinaria q
que si la predicació de l'Evangeli no condueix a un tron d'aquest món amb tot
el poder polític, qualsevol altre desenllaç seria un fracàs evidentíssim. Si
aquets amics de Jesús haguessin sospitat que vuit dies més tard Jesús seria
clavat a la creu, això hauria fet rodar el cap d'aquesta gent.

Tal és l'ambient psicològic del menjador de Zagueu quan Jesús pin la
paraula. Es tracta de desfer un veritable embuix. Jesús dirà tot el que pot
dir sense comprometre aquella creu que s'acosta, l'ombra de la qual només Jesús
veu en aquest Getsemani antisipat d'un menjador de Jericó, en la festa de la
conversió de Zagueu.

Jesús comença dient:

- Un home noble anà a una terra llunyana per prendre possessió d'un rei-
alme i tornar.

Entre aquets convidats, ^{acostumats} a parlar de política, el començament d'aquesta
paràbola no necessita explicacions. Herodes el Gran, després del seu triomf
en la lluita per a la possessió del tron de Judéa, va haver d'anar a Roma a de-
manar al Senat Romà el títol de Rei. En morir, justament a Jericó Herodes el Gran
Gran, ara fa trenta tres anys, el seu fill Arquelau també va haver d'anar a Roma
per tal que li fos confirmat el títol de rei. Herodes Arquellau va tornar de

Roma només amb el títol d'etriarca, o sigui de cap de l'Estat, però no de rei, perquè una comissió de jueus havia anat també a Roma a combatre contra el pretendent. Estava dohos en les costums polítiques del temps el que els reis dels països de protectorat haguessin d'anar a Roma a retre homenatge al Cèsar i a demanar una ~~ratificació~~ ^{ratificació} de poders. El caràcter polític del començament d'aquesta parábola suscita entre els convidats una gran expectació. Atenent a que la parábola comença parlant del pretendent d'un reialme, tothom espera que Jesús faci declaracions sensacionals.

La veu de Jesús domina la sala,

- Un home noble anà a una terra llunyana per prendre possessió d'un reialme i tornar.

.....sobre nosaltres.

Es evident : aquest home noble és Jesús Els que s'oposen a que Ell sigui, són els seus enemics. ¿ Però és que Jesús - es pregunten els invitats - s'absentarà del país i anirà a Roma a demanar el tron d'Israel ? No va pas per aquest camí la parábola ; certament Jesús s'absentarà per molt de temps, però tornarà a l'hora de la nostra mort, l'hora de la nostra entrada al Regne de Deu, si l'hem merescut. Els convidats escolten amb una gran atenció.

Jesús, continua parlant :

- I succeí que ,

.....cinc ciutats.

El gir que pren la parábola interessa extraordinàriament als convidats entre els quals hi ha molts publicans i gent de negocis. I segurament pensen que aquest rei abandona als seus amics el capital i l'interés i encara els dona un govern civil sobre deu ciutats a l'un i ~~cinc~~, sobre cinc ciutats a l'altre. Tots els començals es veuen governadors. Però la parábola no està pas acabada.

- I el tercer servent-diu Jesús- vingué dient :

La parábola deixa els invitats una mica freds. En ella Jesús afirma que el pretendent al tron és Ell ; que s'absentarà ia tornarà.

Jesús no juga pas amb l'equívoc . tot això és cert. Però també ho és que el Regne de Déu és una cosa tan nostra, tan personal de cadascú, que cal guanyar-se'l . El Regne de Déu és el Regne del Cel, on Jesucrist és realment rei, i seu a la dreta del poder del **Deu Pare**. Però, en aquest món el Regne de Déu troba un lloc en la consciència de molts homes. Al Cel , el Regne de Déu és absolut i a la terra és combatut pel **Diabole** i pels homes. La

parábola és claríssima: ~~al~~ paral·lel d'aquest món entre el Crist i Satanás hi ha el paral·lel de l'altra vida: el Regne de Déu o l'infern. El mal servent ~~acabarà pitjor que si fos degollat~~ el que no sap que fer i el que malversa el capital de gràcies que li han estat donades, acabarà pitjor que si fos degollat: li està reservada la tenebra exterior, el plor i el cruxir de dents.